

Tale om Fæstninger og Kanoner, hvorfor saa ikke ogsaa tage Hensyn til den ubestridelige Sagkundskab, som en Birke-dommer sidder inde med, naar det drejer sig om Forholdene for Arbejderne ude paa Gaardene? Folketinget burde her foretage en Ændring ved at sige: Een Seng til hver Person. Jeg venter i denne Sag Støtte i alt Fald fra det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen), som jeg erindrer støttede mig paa det Punkt i Udvalget i 1908—09, uden at vi derfor fik noget ud deraf. Jeg erindrer, at det ærede Medlem afgjort tog Afstand fra det forkastelige System, som Tospændersengene ere. Oppe i Landstinget har der ogsaa været nogen Forstaaelse af, at det i Grunden ikke var et helt behageligt Forhold, dette med Tospændersengene. Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) sagde i Landstinget angaaende Kravet om een Seng, at det er noget, som Tiden og Udviklingen bære henimod, men det ærede Medlem mente for øvrigt, at de paagældende Arbejdere ikke følte sig brøstholdne ved, at der anvistes dem Fællessenge. Jeg synes, at Tiden og Udviklingen allerede nu burde medføre dette Kravs Opfyldelse, og at det ikke gaar an at henvise det til Fremtiden. Om Arbejderne føle sig brøstholdne eller ikke, kan være ret ligegyldigt, navnlig naar vi have Birkedommere's Erklæring in mente, og omend de polske eller galiziske Arbejdere ikke føle sig brøstholdne derved, kunde det dog være, at de danske Borgere følte sig brøstholdne ved Forhold, der kunne stemples med saa haarde Ord af en af Landets Birkedommere, som Tilfældet er med dette System, og alle ere sikkert enige om, at noget tiltalende er der ikke ved dette Systems Opretholdelse. Tiden og Udviklingen bære henimod dets Ophævelse, sagde det nævnte ærede Medlem i Landstinget, men jeg synes, at Tiden og Udviklingen allerede nu maatte bevirke, at man ikke her i Danmark lovgav paa den Maade, som her er foreslaet.

Jeg har Grund til at tro, at man vil gøre Indrømmelser paa dette Punkt, naar jeg erindrer, at det nye Tyendelovforslag, som Regeringen har fremsat for dansk Tyende, har Bestemmelsen om en Seng til hver Person, og jeg synes ikke, at der er nogen Rimelighed i at vedtage en anden Lov, som opretholder det gamle System. Da jeg i 1908—09 talte for det samme Standpunkt i Anledning af det Ændringsforslag, vi havde indbragt, erindrer jeg, at man sagde: Der er dog ingen

Mening i at stille udenlandske Arbejdere gunstigere end danske, og i Øjeblikket er det tilladt for det danske Tyendes Vedkommende at bruge Dobbelt-seng, hvorfor saa, naar det drejer sig om udenlandske Arbejdere, give dem en Seng hver? Lad os nu opretholde det Lighedsforhold, som man i 1908 mente at burde opretholde, fordi vi endnu ikke havde revideret Tyendeloven.

Som fremhævet af mit Partis Ordfører i Landstinget ønske vi i øvrigt betryggende Bestemmelser om, at Arbejderne mulig ved sprogkyndig Bistand bleve gjorte bekendte med Indholdet af de Kontrakter, de maa gaa ind paa, at Loven bliver aftrykt i Kontrakten, og endelig en Bestemmelse, hvorved illoyal Konkurrence forhindres paa den Maade, at det bestemmes, at Lønnen og Arbejdstiden for udenlandske Arbejdere skal være den, der er gældende i Fagets Tarif eller gældende sædvanemæssig paa vedkommende Egn. Hvis man gør den Indvending herimod, at det kan man ikke komme ind paa i en Lov, som i øvrigt ikke blander sig i Lønnings- og Arbejdsforholdene, tror jeg, at der paa Grund af dette Forholds særlige Karakter og paa Grund af den Konkurrence, som det statistisk kan dokumenteres, at disse udenlandske Arbejdere have paaført de indenlandske, er god Mening i at forlange, at de ikke blive benyttede til Skade for de danske. Vi forlange ikke en særlig Beskyttelse, vi forlange ikke, at de skulle have højere Løn eller lavere Arbejdstid end de danske, men kun at stille dem lige i dette Forhold, hvad der dog vist kan være god Grund til. Vi lovgive jo her for Folk, som ere ukendte med Landets Forhold, Folk, som have ringe Intelligens, og naar Landets bedst stillede Del af Befolkningen har Brug for dem, forekommer det mig, at de i alle Henseender bør behandles saa godt som muligt. Vi Socialdemokrater ønske i hvert Fald at yde disse udenlandske Arbejdere den bedst mulige Beskyttelse.

Flere Talere oppe i Landstinget pegede paa de store Udgifter til Retspleje og Hjemsendelse af udenlandske Arbejdere, som paalægges Befolkningen. Jeg er enig med disse Talere i en Beklagelse over, at disse Udgifter paaføres Samfundet, men der var ogsaa nogen Mulighed for at aflaste disse Udgifter. Herredsfogeden i Nakskov har i sin Erklæring stillet et Forslag i den Henseende. Han siger dér, at det var rimeligt, at de Landmænd, som bruge Polakker og sandsynligvis have be-